

Sisukord

Sinu nimi on meespeal	10
Ülane kingib lumele värvi	11
Lumetorkija lumikelluke	13
Sinilille sünd	14
Paiselehe lapsed	17
Nurmenukk – taevavõtmete lill	18
Võilillesideme sõlmimine	21
Maajalg aitab	22
Mitte-kunagi-häda	25
Piibeleht	26
Kuidas maasikas õied sai	29
Sõnajalaõis õitseb vaid ühel ööl	30
Rukkilill ja armastajapaar	32
Kirikukella sünd kurekatlast	35
Koidukannid	37
Sininupuline peetriteht	38
Taputaadid	41
Luigelille sünd	42
Taevatrepp	45

Tulika kibedus	47
Karu kellad	49
Hundinuiast	50
Punane härjapea	53
Soovõha kibedusest	54
Raudnael heinas	56
Kalevipoja higitilgad	57
Verepiisad soos	59
Armastab, ei armasta	60
Peoleo joogikauss	63
Kannike kannatab	64
Kuupäevarohi	65
Varsake ja latikapulm	66
Kuldkingade tantsuvälu	69
Kullerkupp käib paljajalu	70

Need lood ei juhtunud seitsme maa ja mere taga, vaid ikka meie kaunil Eestimaal. Mõned leidsin oma vana-isa ja vanaema raamatutest või vihikutest, teised jälle ilusatest luuletustest, kolmandad aga tulid minu juurde koos lillenimega, mille sisse vanarahvas oli peitnud tema saamise loo.

Lilled on ilusad ja lilled on head. Nad on loodud inimesi aitama, kuigi me vahel seda ei taipa. Aga kui paneme lillekese südamesse oma nina ja nuusutame maailma kõige erilisemat lõhna, hakkab ta meile vestma. Rääkima lugusid oma kaunist kleidist või lustakatest pillilugudest või hingematvast armastusest.

Kõik need lood on kogu aeg meie ümber olnud, tasub vaid käsi välja sirutada ja nad aasalt endaga kaasa haarata.

Loe neid lugusid ja jäta nad hästi meelde, nii mõnigi võib aidata sind leida armastust või leevendust valu korral.

Lilled on meie väiksemad velled!

Kristel Vilbaste,
lillesidemega köidetü

Raadil, 2022

Võilillesideme sõlmimine

Ennemuistsel ajal, kui lilled veel rääkisid ja neil olid võrdsed õigused inimestega, tekkinud inimeste ja võilillede vahel tüli. Tüli, mis paisus kärinal suuremaks ja tõusis taevani.

Ja algas see vaidlusest maa üle, nagu suuredki sõjad alati algavad.

Kohe, kui inimene oli mõne maalapi endale viljade kasvatamise jaoks üles kaevanud, ajanud võilill end sinna õitsema. Eks esialgu tundunud kullased päikest täis õied kenadki, aga üsna pea trüginud võililled inimese poolt külvatu peenralt sootumaks välja. Vihaselt trampinud inimesed jalgradadel kollapäid puruks, juurinud oma elamute juurest viimasegi kui leheroseti.

Vanataat ei saanud seda vaenu enam pealt vaadata ja kutsus osapooled enda juurde. Lepiti kokku, et inimese läheduses roomab võilill vaid üsna maadligi ja peenral kasvamise tasuks lubab inimesel oma lehtedest ja õitest maitsvaid salateid teha. Inimene aga peab põllujärjestuses kesa, kus esimesel aastal võilille õitseda ja viljuda lubatakse.

Lepingut kinnitatakse iga aastal lillesidemega – lapsed punuvad kevadel võililledest kauneid pärgi ja võilillekette.

Ja rahu on maa peal.

Piibeleht

Armastus on üks keeruline asi. Ja mitte iga armastus ei saa vastatud ning aja jooksul armusidemed kaovad. Armastuse hääbumisest jäävad aga sügavad armid.

Kord oli Kevad armunud piibelehesse, sellesse häbelikku lille-neidu, kes tagasihoidlikult peidab oma lumivalgeid hästilõhnavaid õisi metsa roheline võlvistiku all.

Ka piibeleht armus Kevadesse ja avas talle oma lillesüdame. Tilinal löid valged kuljused ta vööle kaasa armutantsudel, mida ta tantsis peiar Kevade lehepilli järgi.

Nagu ikka, kevad pole püsiv, ta tuleb ja läheb. Ühel kaunil hommikul ta lahkus, tehes ruumi palavale Suvele.

Lõputu nukrus haaras piibelehte. Tema valged õiekellukesed hakkasid vähehaaval pudenema ja nende asemele ilmusid verepisarad.

Need pisarad on piibelehe marjad. Nad on mahlased ja meelitavad oma värviga enda juurde linde, kes neid söövad ja uued piibelehelapsed kevadele lähemale viivad.

Piibelehe õied aga ei õitse enam kunagi korraga, vaid puhkevad ühekaupa. Piibelehe lehest tehtud lehepill on aga salakavalalt mürgine.

Rukkilill ja armastajapaar

Vanal hallil ajal oli noor taluperemees Jaan kord õhtu eel mere ääres põldu kündmas. Hobune oli päevatööst juba väsinud ja vedas jalgu järgi, sest mullakamarat oli pööratud varahommikust hilisõhtuni. Kuid uhke ja sirge noormees astus adrakurgi käes hoides hobuse järel rõõmsalt ja vilistades.

Ent ta polnud seal sugugi üks! Pilliroo tagant merest piilus teda uudishimulikult Merineitsi. Ja armus korrapealt kaunisse noormehesse.

Kui Jaan vastu ööd töö lõpetas, läks ta end merre pesema. Ja siniste voogude vahel nende pilgud kohtusid, see oli armastus esimesest pilgust. Enam ei suutnud nad end teineteisest lahti rebida.

Noored olid silmini armunud, valmis oma elu siduma igaveseks, aga ei suutnud kuidagi kokku leppida, kus oleks hea koos elada.

Merineitsi kutsus Jaani elama veealusesse ilma, kuid maa-meis jäi endale kindlaks – parim on elada jalad kindlalt maas. Vaidlus tekitas nende armastuse kohale tumedad pilved. Merineitsi mõistis lõpuks, et Jaan ei nõustu iialgi tema kutsega ja solvus südamepõhjani. Ta muutis poisi tagasihoidlikuks siniseks lilleks.

Vaadates, kuidas ojadesse kogunevad vihmapiisad jõgedeks sulanduvad, lootis ta rohkem kui korra, et ka rukkilill – Jaan – jõuab lõpuks tema majja. Sellest ajast peale on rukkilillel õnnestunud asuda elama kõikjale üle maailma, kuid tal pole kunagi võimalust kohtuda sinise merega, kus merineitsi teda väsimatult ootab.

Nõiduse ohvriks langenud noormehele siiralt kaasa tundes kutsusid inimesed lillekest hellitavalt jaanililleks.

